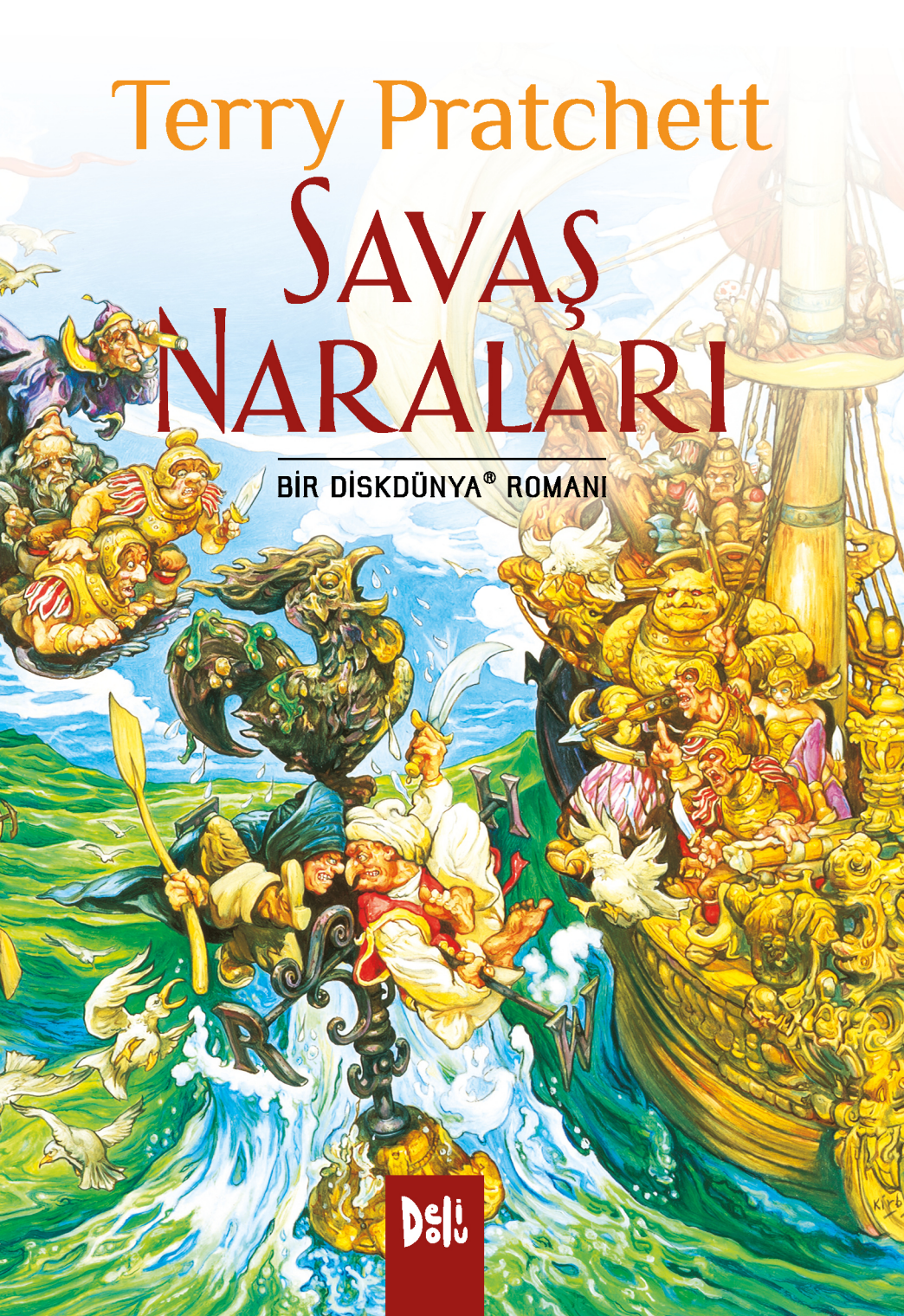

Terry Pratchett

SAVAŞ

NARALARI

BİR DISKDÜNYA® ROMANI

Delî

“Gemileri yakmanın püf noktası,
kibriti çakarırken gemide durmamaktır.”

Terry Pratchett

1948 yılında İngiltere, Buckinghamshire’da doğan Terry Pratchett, çağdaş fantezi ve mizah edebiyatının önde gelen isimlerinden biridir. Hayal gücü Büyük A’Tuin’in zihni kadar geniş, kalemi ise Rincewind’in cesareti kadar bükülgen olan Terry Pratchett, yarattığı Diskdünya evrenine 41 roman ve irili ufaklı yan kitaplar sığdırmayı başardı. Yetişkinler için olduğu kadar çocuklar için de yazdı: “Yazdığım yazacağım en iyi kitap,” dediği *Ulus* ile 2010 İngiliz Yazarlar Ödülü’nü, genç okurlara yönelik bir Diskdünya romanı olan *Muhteşem Maurice ve Değişmiş Fareleri* ile de İngiltere’nin en saygın çocuk edebiyatı ödülü olan Carnegie Madalyası’nı kazandı. Ayrıca, *Johnny Maxwell* üçlemesi ile *Viran Şatodaki Ejderhalar* ve *Cadının Elektrikli Süpürgesi* gibi öykü derlemeleri de yazarın külliyatını süsledi. İlki 1983 yılında yayımlanan ve sonrasında tüm dünyada 85 milyondan fazla satan Diskdünya kitapları, Terry Pratchett’a büyük bir şöhrat ve devasa bir hayran kitlesi kazandı. Seri; film ve dizilere, tiyatro, radyo ve bilgisayar oyunlarına uyarlandı. Kısa süre içinde edebiyatın kült isimlerinden biri hâline gelen Pratchett, eserleriyle sayısız ödül kazandı, fahri doktoralar aldı, şövalye ilan edildi, turnelerde binlerce kitap imzaladı. Aralık 2007’de Alzheimer’a yakalandığını duyuran Sör Terry, 2015 yılında yine bu hastalık sebebiyle hayatını kaybetti. Ya da daha doğrusu, boyut değiştirerek, *buradaki* hayranlarını öksüz bıraktı. Bugün hâlâ aramızda dolaştığını rivayet edenler de var; çünkü ne de olsa, onun da dediği gibi, “dünyada yarattığı dalgalar tamamen yok olmadan hiç kimse tam anlamıyla ölmez...” Terry Pratchett, İngiltere’de, Kitabı Raflardan En Çok Araklanan Yazarlar Listesi’nde hâlâ başı çekiyor.

Niran Elçi

Orta Doğu Teknik Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü mezunu olan Niran Elçi, 2001 yılından beri çeviri yapıyor. Bugüne dek yüzden fazla eseri Türkçeleştirdi. Dilimize kazandırdığı yazarlar arasında Terry Pratchett, Doris Lessing, George Saunders, John Wyndham, J.R.R. Tolkien, Robert Jordan, Bram Stoker ve George Orwell gibi isimler bulunan Niran Elçi, *Karaböcü* serisi, *Adamı Zorla Cadı Yaparlar*, *Kurabi’ye Uçan Omlet* gibi çocuk kitaplarının da yazarıdır.

SAVAŞ NARALARI

© 2020, Tudem Yayın Grubu

1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 1997, Terry ve Lyn Pratchett

İlk baskı 1997 yılında, İngiltere’de *Jingo* adı ile Victor Gollancz Ltd tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları Victor Gollancz Ltd/Orion Publishing Group ile anlaşmalı olarak AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Terry Pratchett

TÜRKÇELEŞTİREN: Niran Elçi

EDİTÖR: Ümit Mutlu

DİZİ EDİTÖRÜ: Burhan Düzçay

KAPAK GÖRSELİ: Josh Kirby

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Temmuz 2020 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2349-75-5

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ’nin tescilli markasıdır.

Terry Pratchett

SAVAŞ
NARALARI

BİR DISKDÜNYA® ROMANI - 21

Deli

Aysız bir geceydi. Ki Sağlam Jackson için bu bir avantajdı.

Jackson, Meraklı Kalamar avlardı. Kalamarın adı buydu, çünkü hem bir kalamar türüydü hem de meraklıydı. Bu merakı kalamarı merak uyandırıcı kılıyordu.

Meraklı Kalamarlar, Sağlam Jackson'ın kayığının arkasından sarkıttığı feneri merak uyandırıcı bulmalarından kısa süre sonra, aralarından bazılarının neden bir şapırtı eşliğinde gökyüzüne doğru uçtuğunu merak etmeye başladılar.

Hatta bazıları, hızla kendilerine doğru gelen sivri, kancalı şeyin ne olduğunu da merak ederdi ama... çok kısa bir süre için.

Meraklı Kalamarlar aşırı meraklıydı. Fakat ne yazık ki olaylar arasındaki bağlantıyı merak etmiyorlardı.

Bu avlak bir hayli uzaktaydı ama Sağlam Jackson buraya kadar gelme zahmetine değdiğini düşünüyordu. Meraklı Kalamar çok küçük, zararsız ve zor bulunan bir kalamar türüydü ve gurmelere göre dünyadaki en iğrenç tada sahipti. Bu yüzden, bazı belli restoranlardan büyük talep görüyordu; son derece yetenekli şeflerin, içinde *kalamarın zerresi bulunmayan* kalamar yemeklerini özene bezene hazırladığı türden restoranlardan.

Sağlam Jackson'ın şu anda yaşadığı bir sorun vardı ama: Kalamarların üreme mevsiminde, yani her şeye daha da fazla merak

duydukları bir dönemde, üstelik de böyle aysız bir gecede, söz konusu şefler *denize de* el atmış gibiydi.

Görünürde tek bir meraklı göz yoktu. Aslında görünürde balık bile yoktu ki bu çok daha ilginçti; genellikle ışığa gelen birkaç tane olurdu. Sağlam Jackson yalnızca bir tane balık görmüştü, o da tüm hızıyla dümdüz yüzerek suda uzaklaşmıştı.

Jackson, üç dişli zıpkınını bıraktı ve kayığın diğer ucuna, oğlu Les'in meşale ışığının vurduğu sulara dikkatle bakmakta olduğu yere gitti.

"Yarım saattir bir tane bile görmedim," dedi Sağlam.

"Doğru yerde olduğumuza emin misin baba?"

Sağlam Jackson gözlerini kısarak ufka baktı. Gökyüzündeki hafif parıltı, Klatch kıyısındaki Al-Khali şehriydi. Jackson döndü. Diğer ufuk da parlıyordu; Ankh-Morpork'un ışıklarıyla. Kayık iki şehrin tam ortasında, hafif hafif sallanıyordu.

"Elbette doğru yerdeyiz," dedi, biraz kararsız bir sesle.

Çünkü denizde bir suskunluk vardı. Anormal bir suskunluk. Kayık birazcık sallanıyordu ama dalgaların değil, Jackson ile Les'in hareketleri yüzünden.

Fırtına kopacakmış gibi bir his vardı. Fakat yıldızlar usul usul titreşiyordu ve gökyüzünde tek bir bulut yoktu.

Yıldızlar, denizin *yüzeyinde de* titreşiyorlardı ve işte *bu*, sık sık görmediğiniz bir manzaraydı.

"Buradan gitsek iyi olacak," dedi Jackson.

Les, sarkmış yelkeni gösterdi. "Ama hiç rüzgâr yok ki baba."

Tam o anda kürek şıptıkları duyular.

Sağlam Jackson gözlerini iyice kısarak baktı ve kendilerine doğru gelen bir başka kayığın şeklini seçti. Kakıcını kaptı.

"Sensin, biliyorum, seni hırsız onun bunun çocuğu!" diye bağırdı.

Kürekler durdu. Biri, şarkı söylercesine, suyun üzerinden seslendi:

“Bin şeytan yutsun seni, seni kahrolası şahıs!”

Diğer kayık süzülerek yaklaştı. Yabancı bir kayıktı, pruasına göz resimleri çizilmişti.

“Hepsini sen avladın, değil mi? Zıpkınının tadına bak bakalım, seni dipten beslenen pislik!”

“Kıvrık kılıcım boynunu bulsun, seni dişil köpeğin kirli evladı!”

Les kayıktan aşağı baktı. Denizin yüzeyinde küçük kabarcıklar patlıyordu.

“Baba?” dedi.

“Yağlı Arif bu!” diye bağırdı babası. “Ona iyi bak! Senelerdir buraya gelip *bizim* kalamarlarımızı çalıyor, iğrenç küçük yalancı şeytan!”

“Baba, burada...”

“Sen küreklerle yapış, ben de o adamın kararmış dişlerini dökeyim!”

Les diğer kayıktan gelen sesi duyabiliyordu: “...bak evlat, o sin-si balık hırsızı nasıl da...”

“Çek kürekleri!” diye bağırdı babası.

“Kürek başına!” diye bağırdı diğer teknedeki adam.

“*Kimin* kalamarı ki onlar?” dedi Les.

“*Bizim!*”

“Ne, yakalamadan önce bile mi?”

“Sesini kes ve kürek çek!”

“Kayık yerinden oynamıyor baba, bir şeye takıldık!”

“Burada derinlik yüz kulaç oğlum! Takılabileceğimiz ne var ki?”

Les, fışırdayan denizden ağır ağır yükselmekte olan şeyden kurtarmaya çalıştı küreğini.

“Bir... *horoz* bu galiba?”

Deniz yüzeyinin altından bir ses geldi. Yavaş yavaş sallanan bir çan veya gong sesine benziyordu.

“Horozlar yüzemez!”

“Demir bir horoz bu!”

Sağlam Jackson kayığın kışına seyirtti.

Gerçekten de demirden yapılmış bir horozdu. Yıldızlarla kaplı gökyüzünün önünde giderek yükselen horozdan sular damlıyor, yosunlar ve deniz kabukları sarkıyordu.

Yatay artı şeklinde bir tüneğin üzerinde duruyordu. Artının dört ucunda birer harf vardı.

Sağlam Jackson meşaleyi şekle yaklaştırdı.

“Bu...”

Sonra küreği çekip kurtardı ve oğlunun yanına oturdu.

“Asıl küreklere Les!”

“Neler oluyor baba?”

“Kes sesini ve asıl küreklere! Hemen uzaklaşalım!”

“Bu bir canavar mı baba?”

“Canavardan da beter!” diye bağırды Sağlam Jackson, kürekleri suya daldırırken.

Nesne şimdi iyice yükselmişti ve bir tür *kulenin* üzerinde duruyordu...

“İyi ama ne bu baba? *Ne bu?*”

“Kahrolası bir rüzgârhorozu!”

Genel olarak öyle çok da büyük bir jeolojik heyecan yaşanmadı. Kıtaların batışına, genellikle yanardağ patlamaları ve depremler eşlik ederdi; tabii bir de hakiki, kadim, gizemli bir bilgelik sahibi olmanın genç kızları cezbedtiğine inanan ve o yüzden yeni diyarlar bulup piramitler ve gizemli taş halkaları inşa etmeye can atan yaşlı adamlarla dolu küçük teknelerden oluşmuş filolar. Ama *bu* kıtanın

yükselmesi, fiziksel varoluşta minik bir kırıksık bile oluşturmadı. Birkaç gündür eve uğramayan ve sizin onu endişe içinde beklediğinizi bilen bir kedi gibi, sinsi sinsi beliriverdi.

Yalnızca, Halka Deniz kıyılarında büyük bir dalga yarattı –ki kıyıya vurduğunda o bile alt tarafı bir buçuk iki metre yüksekliğindeydi artık– ve birkaç da yorum çekti sadece. Ve bazı düşük rakımlı bataklık bölgelerde birkaç köyü su bastı ama onlar da kim-senin önemsemediği köylerdi zaten. Yani salt jeolojik açıdan bakıldığında, neredeyse hiçbir şey olmadı.

Salt jeolojik açıdan ama.

“Bu... bu bir şehir, baba! Bak, bir sürü pencere ve...”

“Sus ve küreklere asıl dedim!”

Sokaklarda sular çalkalanıyordu. İki yanlarında, yosunla kaplı devasa binalar, kaynayan denizden ağır ağır yükseliyordu.

Baba-oğul, sulara kapılıp sürüklenen kayığa yön verebilmek için çabalıyordu. Ve kürek çekme sanatının ilk dersi bu işi ters yöne bakarak yapmak olduğundan, diğer kayığı görmeyip tosladılar.

“Kaçık herif!”

“Aptal adam!”

“Sakin o binaya dokunayım deme! Bu diyar Ankh-Morpork’a ait!”

İki kayık, geçici bir anaforda dönmeye başladı.

“Al-Khali Şerifi adına buraya el koyuyorum!”

“Onu ilk biz gördük! Les, ona bu diyarı ilk bizim gördüğümüzü söyle!”

“İlk siz görmeden önce ilk biz gördük!”

“Les, gördün değil mi, küreğiyle bana vurmaya çalıştı!”

“Ama baba, sen de zıpkını sallıyorsun...”

“Bak Akhan, bize nasıl da haince saldırıyor!”

İki kayığın omurgalarının altından bir sürtünme sesi geldi ve dip kumuna oturan kayıklar yan yatmaya başladı.

“Bak baba, řurada ilginç bir heykel var...”

“Klatch topraklarına ayak bastın, seni kalamar hırsızı!”

“Kaldır o pis sandaletlerini Ankh-Morpork topraklarından!”

“şey, *baba*...”

İki balıkçı, daha ziyade bir parça nefeslenebilmek için, birbirlerine bağırp çağırmayı bıraktı. Etraflarında yengeçler kaçıştı. Sular yosun kümelerinden akmaya devam ediyor, gri kum tabakasında kk dereler oluşturuyordu.

“Baba bak! řurada hâlâ renkli seramikler...”

“Benim!”

“Hayır, *benim*!”

Les ile Akhan göz göze geldi ve o kısa bakışma nında büyük miktarda bilgi değiş tokuşu gerçekteşti; ebeveynlerin sebep olduğu, galaksiler kadar muazzam utançtan başlayıp oradan devam eden bir bilgi değiş tokuşu.

“Baba, *aslında* bizim...” diye başladı Les.

“Sen sus! Ben *senin* geleceęin için uęrařıyorum burada!”

“Ama ilk olarak kimin gördüğü *kimin* umurunda baba? Hepimiz evlerimizden yüzlerce kilometre uzaktayız! Yani... *kim* bilecek ki?”

İki kalamar avcısı, dik dik birbirlerine baktı.

Sular damlatan binalar vardı etraflarında. Eskiden kapı olması gereken delikler, bir zamanlar pencere olması gereken camsız boşluklar vardı. Binaların içi *kapkaranlıktı* ama. Les arada bir, *kıvranan* bir şeyler duyduğunu sanıyordu.

Sağlam Jackson ksrd.

“Tamam, çocuk haklı,” diye mırıldandı. “Tartışmak saçma. Burada yalnızca dördümüz varız.”

“Kesinlikle,” dedi Arif.

İki adam birbirlerini dikkatle izleyerek gerilemeye başladı. Sonra, hemen hemen aynı anda, ikisi de bağırdı:

“Kayıgı kap oğlum!”

Birkaç karman çorman dakika yaşandı ve sonra, ikişerli gruplar hâlinde, kayıklarının başlarının üzerine kaldırıp çamurlu sokaklarda ayakları kaya kaya koşmaya başladılar.

Ama sonra ikisinin de, bir anda durup, “Demek bir de *çocuk hırsızlığı* yapıyorsun ha?” diye bağırarak geri koşmaları ve *doğru* çocuğu almaları gerekti...

Her acemi kâşifin bildiği gibi, bakir topraklara ayak basan ilk kişi değil, o ayağı *evine* geri *götürmeyi* başaran ilk kişi kazanırdı ödülü. Ve söz konusu ayak da bacağına hâlâ bağlıysa... eh, o da işin ikramiyesiydi.

Ankh-Morpork’un rüzgârhorozları, rüzgârda gıcırıyordu.

Aslında rüzgârhorozlarının pek azı *avis domestica*, yani yerel kuşların görünümündeydi. Muhtelif ejderhalar, balıklar ve diğer hayvanlar falan çokçaydı. Suikastçılar Loncası’nın çatısında örneğin, üyelerden birinin silüeti vardı; hem de sırtında pelerini ve elinde hançeriyle, gıcırdayarak yeni bir pozisyon alırken. Dilenciler Loncası’nda, teneke bir dilenci eli, rüzgârdan bir çeyreklik dileniyordu. Kasaplar Loncası’nda bakır bir domuz havayı kokluyordu. Hırsızlar Loncası’nın çatısında ise *gerçek* ama oldukça *ölü* bir lisanssız hırsız, yavaşça dönerek, yeterince çalışırsanız ne kadar da yükseklerle ulaşabileceğinizi gösteriyordu; ya da en azından, lisanssız hırsızlık yapmaya çalışırsanız ne kadar yükseklerle ulaşabileceğinizi.

Görünmez Üniversite Kütüphanesi’nin kubbesindeki rüzgârhorozu ise geri kalmıştı ve havadaki değişimi göstermesine daha yarım saat vardı.

Fakat deniz kokusu, şehri kaplamaya başlamıştı.

Sator Meydanı'nda, isteyen herkes, sabun kutularına falan çıkıp halka hitaben konuşma yapabiliirdi, bu bir gelenektir. (Elbette “halka hitaben konuşma yapma” terimi burada biraz *serbest* kullanımda; kalabalığın arasında dikilip sayıp sövenleri, gelip geçenlere sataşanları ve kendi kendine mırıl mırıl konuşanları da kapsıyor.) Geleneksel olarak herkes, aklına gelen her şeyi, hem de bağıra çağırarak söyleyebilirdi. Ataerk'in bu geleneği hoş gördüğü söyleniyordu. Görüyordu da. Yakinen. Muhtemelen not tutan adamları bile vardı. Bekçi Teşkilatı da not tutuyordu.

Casusluk değil bu, dedi Kumandan Vimes, kendi kendine. Casusluk, pencerelerden içeri gizli gizli baktığınız zamankiydi. Kulak zarlarınız patlamasın diye biraz geride durup dinlemek casusluk *sayılmazdı* yani.

Fazla dikkat etmeden arkasına uzandı ve Çavuş Kayağantaş'ın üzerinde bir kibrit çaktı.

“Benim üsdümde çaktınız efendim,” dedi trol, paylarcasına.

“Pardon çavuş,” dedi Vimes, purosunu yakarak.

“Sorun diil.”

Dikkatlerini konuşmacılara çevirdiler.

Rüzgâr yüzünden, diye düşündü Vimes. *Rüzgâr, yeni bir şeyler getiriyor...*

Genelde çeşit çeşit konuda konuşurlardı ve bunlar da genelde, akli başındalığın sınırlarından ve hatta ötesindeki huzurlu vadilerden bir yerden konular olurdu. Ama şimdi herkes tek bir konuya saplanmış görünüyordu.

“...hepsine bir ders verilmesinin zamanı geldi!” diye bağırırdı adam. “Neden bizim *sözde* efendilerimiz, halkın sesini dinlemiyor? O kasıntı haydutlar Ankh-Morpork'un canına *yetti* artık! Balıklarımızı *çalıyorlar*, ticaretimizi *çalıyorlar*! Şimdi de topraklarımızı *çalmaya* başladılar!”

Alkış kopsa daha iyi olurdu, diye düşündü Vimes. Genellikle izleyiciler, sırf konuşmacıları kıskırtmak için ayrımsızca alkışlardı. Ama bu adamın izleyicileri, onayla baş sallıyorlardı. *Dediği şeyler hakkında ciddi ciddi düşünüyorlar*, diye düşündü Vimes.

“Benim mallarımı çaldılar!” diye bağırdı bir başka konuşmacı. “O imparatorluk, tam bir korsan gibi davranıyor! Gemime bordaladılar ya! Hem de Ankh-Morpork sularında!”

Bu haksızlığa karşı homurtular yükseldi.

“Ne çaldılar Bay Jenkins?” dedi kalabalıktan bir ses.

“Bir gemi dolusu en yüksek kalite ipek kumaş!”

Kalabalık öfkeyle tısladı.

“Öyle mi? Kurutulmuş balık sakatatı ve atık et *değil* yani? Senin olağan yükün bunlar diye biliyordum?”

Bay Jenkins başını uzatarak yorumu yapan kişiyi görmeye çalıştı.

“En yüksek kalite ipek!” dedi tekrar. “Ama şehir yönetiminin umurunda mı? Asla!”

“Rezalet!” bağırısları yükseldi.

“Şehir yönetimine bildirildi mi?” dedi sorgulayan ses.

İzleyiciler başlarını uzata uzata bakındı. Sonra kalabalık biraz aralandı ve Bekçi Teşkilatı Kumandanı Samuel Vimes ortaya çıktı.

“Şey, aslında ben...” diye başladı Jenkins. “Ee... ben...”

“*Benim* umurumda,” dedi Vimes, sakın sakın. “Leş gibi balık sakatatı kokan ipek kumaşların izini sürmek çok zor olmasa gerek.” Kahkahalar yükseldi. Ankh-Morpork halkı sokak tiyatrolarında çeşitlilikten hoşlanırdı.

Vimes, bakışlarını Jenkins’den ayırmadan, görünürde Çavuş Kayağantaş’a hitaben konuştu. “Kayağantaş, sen Bay Jenkins’le git olmaz mı? Gemisinin adı... *Milka* idi sanırım, evet. Sana konşimentolarını, manifestolarını, faturalarını falan gösterebilirsin de hemen icabına bakalım.”

Kayağantaş'ın devasa eli bir tangirtıyla miğferine çarptı.

“Baştüne efendim!”

“Ee... ee... bunu yapamazsınız,” dedi Jenkins. “Onlar... ee... evrakları da çaldı!”

“Gerçekten mi? Yanlış beden çaldırsa iade etmek için mi?”

“Ee... şey... hem, gemim çoktan kalktı. Evet! Kalktı! Kayıplarımı telafi etmek için çalışmam lazım çünkü!”

“Kalktı mı? Kaptanını almadan mı kalktı?” dedi Vimes. “O zaman, gemi şu an Bay Scoplett'in sorumluluğunda, değil mi? İkinci kaptanın?”

“Ee... evet, evet...”

“Tüh be!” dedi Vimes, dramatik bir jestle parmaklarını şıklatarak. “Dün gece Zil Zurna Sarhoş Olma suçuyla hücreye attığımız adam... O zaman, onu bir de Başkasının Kılığına Girme suçuyla itham etmemiz gerekecek? Bilemiyorum ya... kahrolası evrak işleri yığıldıkça yığılıyor...”

Bay Jenkins bakışlarını kaçırmaya çalışıyordu ama Vimes'in bakışları onları sürekli çekiyordu. Ara ara titreyen dudağı, Jenkins'in bir yanıt hazırladığını düşündürüyordu. Gerçi Jenkins akıllı adamdı; biliyordu ki Vimes'in yüzündeki sırıtış, suda çırpınan birine doğru sırt yüzgeci suları yara yara hızla yaklaşan bir varlığın ki kadar nüktedan olabilirdi ancak.

Sonunda Bay Jenkins bilgece bir karara vardı ve sabun kutusundan indi. “Ben, ee... ben gidip de... en iyisi ben gidip... ee...” dedi ve kalabalığı ite kaka uzaklaştı. Kalabalık, ilginç bir şeyler daha olup olmayacağını görmek için biraz bekledi, fakat sonra hayal kırıklığı içinde, başka eğlence bulmak üzere dağıldı.

“Gidip gemisine bakmamı istiyo musunuz?” dedi Kayağantaş.

“Hayır çavuş. Gemide ne ipek bulacaksın ne de evrak. Balık sakatatı kokusundan başka hiçbir şey kalmamıştır.”

“Vay canına... O lanet Klatchlılar, yere çivilenmemiş her şeyi çalıyolar, di mi?”

Vimes başını iki yana salladı ve yürümeye başladı.

“Klatch’ta trol yok, değil mi çavuş?” dedi.

“Hayır efendim. Sıcak da ondan efendim. Trol beyinleri sıcakta çalışmıyo. Ben Klatch’a gitsem,” dedi Kayağantaş, parke taşları üzerinde sürüklediği yumrukları küçük *first-first* sesleri çıkarırken, “cidden *aptal* olurdum.”

“Kayağantaş?”

“Efendim efendim?”

“Sakın Klatch’a gitme.”

“Peki efendim.”

Arkalarında, bir başka konuşmacı, çok daha büyük bir kalabalık toplamıştı. İYRENÇ YABANÇILAR ELİNİ LESHPTEN ÇEK yazan büyük bir afişin önünde duruyordu adam.

“Leshp,” dedi Kayağantaş. “Dişleri bile çıkmamış bi’ isim bu.”

“Geçen hafta denizden yükselen yer,” dedi Vimes sıkıntıyla.

Ankh-Morpork şehrinin, bu yeni diyardaki soydaşlarını korumakla sorumlu olduğunu iddia eden konuşmacıyı dinlediler. Kayağantaş’ın kafası karışmış görünüyordu.

“Daa sudan yeni çıkmışsa, nası orda soydaş olabiliyo?” dedi.

“İyi bir soru,” dedi Vimes.

“Nefeslerini mi tutuyolarmış?”

“Pek sanmıyorum.”

Hayır, deniz tuzundan fazlası var rüzgârda, diye düşündü Vimes. *Bir... bir başka akıntı.* Hissedebiliyordu. Aniden, Klatch sorun olmuştu.

Ankh-Morpork ile Klatch arasında neredeyse yüz yıldır barış hüküm sürüyordu. Yani en azından savaşıyorlardı. Ne de olsa komşu ülkelerdi.

Komşuymuş... Hah! Komşuluğun anlamı neydi ki? Bekçi Teşkilatı komşular hakkında bir iki şey bilirdi. Avukatlar da öyle; özellikle de “komşu” tabirinden, “iki bahçe arasındaki beş santimlik şerit için yirmi sene boyunca kan davası güdebilen bir adam” anlamını çıkaran, çok zengin avukatlar... İnsanlar senelerce komşu komşu yaşar, her gün işe giderken tatlı tatlı selamlaşırlardı ve sonra bir gün önemsiz bir şey olurdu ve birinin kulağından bahçe çatalı çıkarmak gerekirdi.

Şimdi de denizin içinden kahrolası bir kaya çıkmıştı ve herkes, köpeği bütün gece havlayan komşu muamelesi yapıyordu Klatch’a.

“*Aagraaah*,” dedi Kayağantaş, yaşlı bir sesle.

“Rahat ol çavuş, botuma tükürme yeter,” dedi Vimes.

“Bunun anlamı...” Kayağantaş kocaman elini salladı. “Böyle... o şeyler, hani, yannızca...” Durdu ve dudaklarını kıpırdatarak eline baktı. “Önden önden gelir ya. *Aagraaah*. Anlamı tam olarak, kükçük çakıl taşları gördüğün ve koca bir yer kaymasının altında kalcaanı ama kaçmak için de çok geç olduğunu anladığın zaman demek. O an, işte, *aagraaah*.”

Vimes dudaklarını oynattı. “Önsezi mi demek istiyorsun?”

“Aynen o.”

“Sözcüğün kökeni nereden geliyor peki?”

Kayağantaş omuzlarını silkti. “Belki de bin ton taşın altında kaldığında çıkardığın sestense geliyor.”

“Önsezi...” Vimes çenesini ovaladı. “Evet. Eh, bende de var.”

Yer kaymaları ve çığlar, diye düşündü. *Küçük, tüy kadar hafif kar taneleri konar, konar ve aniden koskoca bir dağ yamacı harekete geçer...*

Kayağantaş kurnaz kurnaz baktı ona. “Herkes, ‘Kayaantaş’ın kafası kütük kadar kalın’ diyo, biliyom,” dedi, “ama ben, rüzgârın ne yönden estiini *anlarım*.”

Terry Pratchett

SAVAŞ NARALARI

“Hırsız avcısı” demişlerdi ona. Elbette bu bir hakaretti aslında ama Vimes buna takılmadı bile. Çalınan şey altın da olsa masumiyet de, toprak da olsa can da, gerçekte var olan tek suç, hırsızlıktı...

Sıradan bir “hırsız avcısı”nın ait olduğu yer şehirdir. Şehir dar sokaklarıyla, pis dimağlarıyla ve azılı suçlularıyla tam da *tazılara* göre bir yerdir. Fakat bazen öyle bir an gelir ki, kişi yerini yurdunu terk edip bambaşka bir diyara seyirtir...

*Çölde hepimiz değişiyoruz, diye düşündü Vimes.
Çöl, şehir gibi değil, düşüncelerini sınırlamıyor.
Zihninin ufka kadar genişlediğini hissedebiliyorsun.
Dinlerin burada başlamasına şaşmamak gerek...*

Sonra sıra, Ankh-Morpork ile Klatch İmparatorluğu arasındaki savaşı engellemeye gelir. Ama durum da bir hayli zorludur: kriz doğuran bir ada, faili meçhul bir suikast, hızla yükselen ırkçı nidalar ve iki ordunun arasında kalmış bir avuç bekçi...

Diskdünya'nın yirmi birinci kitabı *Savaş Naraları*, yalan bir siyasetin içindeki doğru insanları bir araya getiren ve en kötücül güçlere rağmen umuttan vazgeçmeyen, uluslararası bir polisiye.

Facebook: DiskDunyaTurkiye Twitter: diskdunya_tr Instagram: diskdunya

delidolu.com.tr
Facebook: delidolukitap
Instagram: Delidolu Yayınları

ISBN: 978-605-2349-75-5

9 786052 349755